

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/47/2018
Identifikačné číslo spisu: 1112208242
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1112208242.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Erik Končok, advokát, Ivánska cesta 30/B, 821 04 Bratislava, zastúpeného JUDr. Bronislavou Krnáčovou, advokátkou, 010 04 Hôrky 37, korešpondenčná adresa Vojtecha Tvrdeho 793/21, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Nám. Ľ. Štúra 1, 812 05 Bratislava, IČO: 42 181 810, zastúpenému advokátskou kanceláriou ECKER - KÁN & PARTNERS, Námestie Martina Benku 9/C1, 811 07 Bratislava, o zaplatenie 282.288,20 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 33Cb/85/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. februára 2018, č. k. 3Cob/290/2016-435, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. februára 2018, č. k. 3Cob/290/2016-435 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 19.11.2015, č. k. 33Cb/85/2012-390, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 236.810,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 19.09.2009 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania 16.937,- eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 9.163,19 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia s poukazom na § 4 ods. 2 písm. e/, § 14 zákona č. 25/2006 Z. z. platného a účinného v čase uzatvárania žalobcom predložených zmlúv prvoinštančný súd uviedol, že zmluva o poskytovaní služieb právnej pomoci zo dňa 04.05.2009 (ďalej len „zmluva“) bola uzavretá medzi žalobcom ako advokátom a žalovaným ako klientom, na základe ktorej sa žalobca zaviazal vypracovať právnu analýzu (presne špecifikovanú v bode 2.1 zmluvy). Uvedená zmluva o poskytovaní služieb právnej pomoci bola podpísaná rovnakou osobou, v rovnaký deň a rovnakým postupom, ako ostatné dve zmluvy, ktorých uzavretie a existenciu žalovaný nerozporuje. Skutočnosť, že táto zmluva nebola zaregistrovaná v systéme žalovaného v súlade s jeho internými predpismi nie je podľa okresného súdu

okolnosťou, ktorú by žalobca mohol ovplyvniť, a ktorá by spôsobila neplatnosť zmluvy. Rovnako súd prvej inštancie dospel k záveru, že uvedená zmluva o poskytovaní služieb právnej pomoci nie je v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní platným v čase uzatvárania zmluvy.

3. Tvrdenie žalovaného, že sa jednalo o nadlimitnú zákazku, podľa súdu prvej inštancie nemá oporu v zákonných ustanoveniach zákona o verejnom obstarávaní. Za nadlimitnú zákazku sa v čase uzavretia zmluvy považovali iba zákazky, ktorých predpokladaná hodnota sa rovnala alebo bola vyššia ako 206.000,- eur. Dohodnutá odmena v zmysle zmluvy však bola vo výške 199.000,- eur.

4. Okresný súd Bratislava I zdôraznil, že čiastočným rozsudkom z 11.06.2015, č. k. 33Cb/85/2012-374 súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 45.478,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 12.09.2009 do zaplatenia.

5. V odôvodnení ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný (resp. Úrad pre verejné obstarávanie) sa mohol dovoliavať neplatnosti zmluvy z dôvodov spočívajúcich v porušení ustanovení zákona o verejnom obstarávaní len v lehote jedného roka od uzatvorenia zmluvy. Takýto návrh však podaný nebol. Okresný súd dodal, že žalobca preukázateľne právnu analýzu vypracoval a doručil ju žalovanému 03.08.2009. Samotný žalovaný nespochybňoval jej doručenie dňa 26.08.2009, rovnako žalovaný nespochybňoval, že predmetnú analýzu žiadnym spôsobom nenamietal, nepožiadaval žalobcu v súlade s článkom 2.2 zmluvy o jej prepracovanie, analýzu žalobcovi nevrátil, nereklamoval jej obsah. Vzhľadom na uvedené skutočnosti okresný súd konštatoval, že neobstojí námietka žalovaného, že analýza bola nepoužiteľná, nakoľko žalovanému nič nebránilo v tom, abysi u žalobcu uplatnil nároky z väd predmetnej analýzy v zmysle Obchodného zákonníka. Nie je však možné namietat' vady až viac ako tri roky po odovzdaní analýzy v súdnom konaní a na základe toho sa domáhat' zamietnutia návrhu na zaplatenie dohodnutej odmeny.

6. Čo sa týkalo námietky žalovaného, že dohodnutá odmena bola nadhodnotená, a teda bola dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi, resp. s poctivým obchodným stykom, tak z vykonaného dokazovania podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že dohodnutá odmena nepredstavuje len samotné vypracovanie analýzy, ale aj ďalšie úkony právnej služby: účasť na rokovaníach, štúdium materiálov poskytnutých žalovaným, konzultácie s odbornými poradcami a rovnako zahŕňa aj náklady na cestovné, kopírovanie podkladov, zabezpečenie konzultantov. V kontexte vykonaného dokazovania sa teda súdu prvej inštancie odmena nejavila ako nadhodnotená a plne zodpovedala rozsahu vykonaných a dodaných služieb.

7. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

8. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo 07.02.2018, č. k. 3Cob/290/2016-435 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením a považuje ho za vecne správne. Na zdôraznenie správnosti potvrdeného rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalovanej uviedol nižšie uvedené skutočnosti.

10. Pokiaľ ide o skutkový stav veci, v štádiu v akom dospel v dokazovaní súd prvej inštancie, odvolací súd mal za to, že skutkový stav bol zistený dostatočne a na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd mal za to, že nie je daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 C. s. p., a preto je viazaný skutkovým stavom veci, tak ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 C. s. p. Žalovaného námietky voči právnej analýze podľa odvolacieho súdu nie sú relevantné, nakoľko žalovaný po doručení právnej analýzy žalobcom dňa 03.08.2009 ju nijakým spôsobom nenamietal, nereklamoval jej obsah, ani nemal iné námietky k vadám veci, ktoré si mohol uplatniť na základe čl. 2.2 zmluvy. V prípade, ak je žalovaný toho názoru, že vyhotovená právna analýza má vady, resp. je neúplná mal podľa názoru odvolacieho súdu postupovať v súlade so zmluvou a podľa § 564 a § 436 Obchodného zákonníka. Naopak z vykonaného dokazovania podľa odvolacieho súdu jednoznačne vyplynulo, že žalobca vykonal pre

žalovaného službu v zmysle uzavretej zmluvy, na základe ktorej mu vznikol nárok na zmluvnú odmenu. Túto skutočnosť napokon ani samotný žalovaný nespochybnil, keď si v tejto súvislosti neuplatnil nároky z väd právnej analýzy pri jej doručení.

11. Žalobca taktiež podľa odvolacieho súdu nemusel preukazovať čiastkové úkony právnych služieb, bez ktorých by vykonanie právnej analýzy nebolo potrebné, nakoľko predmetom právnej služby bolo dodanie právnej analýzy, teda jeden úkon, ktorého vykonanie a dodanie žalobca riadne preukázal.

12. Keďže žalobca preukázal dôvodnosť podaného návrhu, súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne vyhovel podanej žalobe žalobcu. Súd podľa § 428 ods. 2 Obchodného zákonníka musel pri rozhodovaní prihliadnuť na námietku žalobcu na neskoré uplatnenie prípadných väd analýzy (až v priebehu súdneho konania), pretože námietky neboli uplatnené včas a v súlade s § 428 ods. 1 Obchodného zákonníka.

13. Výrok o trovách konania odvolacieho súdu sa zakladá podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 439), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) odvolaciemu súdu vytkol, že žiadnym spôsobom nereflektuje na jeho námietky uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal skúmaním ďalších úkonov, ktoré mali tvoriť odmenu pre žalobcu a odlišne od súdu prvej inštancie zdôraznil, že žalobca nemusel preukazovať čiastkové úkony právnych služieb, ktoré si do odmeny zarátal. Žalovaný má za to, že výška dohodnutej odmeny je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi, ktorá v žiadnom smere nezodpovedá bežným odmenám, najmä z hľadiska dodaného výsledku právnych služieb. Dovolateľ dodal, že svoj odlišný právny záver k akému dospel súd prvej inštancie, odvolací súd v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom neodôvodnil.

16. Dovolateľ ďalej uviedol, že podľa jeho názoru odvolací súd postupoval v rozpore s § 387 ods. 3 C. s. p., nakoľko sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nezaoberal podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, keďže sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a najmä odvolací súd sa odôvodnení vôbec nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami a námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní.

17. S ohľadom na vyššie uvedené považuje žalovaný napadnutý rozsudok v jeho všetkých častiach za arbitrárny a abstraktný, upierajúci žalovanému právo na spravodlivý proces, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva dôvodnosť priznania žalobcom uplatneného nároku.

18. Podľa názoru žalovaného jediným rozhodujúcim momentom na vznik práva na odmenu žalobcu v zmysle bodu 3.4 zmluvy o poskytovaní služieb právnej pomoci je doručenie definitívneho návrhu riešenia majetku, ktoré však nebolo nikdy žalovanému doručené. Súd prvej inštancie ani odvolací súd k tejto otázke podľa žalovaného nijakým spôsobom nezaujali stanovisko a z tohto dôvodu považuje dovolateľ napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, keďže nie je z neho zrejmé aký moment súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd považovali za určujúci z hľadiska predloženia definitívneho návrhu riešenia, či vôbec bol predložený definitívny návrh riešenia a či teda vznikol nárok na odmenu na strane žalobcu.

19. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zo zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

20. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu (č. l. 471 spisu), dovolaciemu súdu navrhol, aby

dovolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu odmietol a priznal mu plnú náhradu trov dovolacieho konania. Uviedol, že podstatná časť obsahu podaného dovolania je totožná s obsahom odvolania, o ktorom odvolací súd riadne konal a rozhodol. Žalovaný napáda údajnú nedostatočnosť odôvodnenia, avšak v zmysle konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít v zmysle ustanovenia čl. 2 ods. 2 C. s. p., v ktorom je vyjadrený princíp právnej istoty, podľa dovolateľa nemožno právo na odôvodnenie rozhodnutia rozširovať ad absurdum, tak ako to požaduje žalovaný. Nakoľko súd v žiadnom prípade nemá povinnosť reagovať na každý jeden argument strany a už vôbec nemá povinnosť stotožniť sa s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného je dôvodný.

22. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

23. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

24. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny, keďže odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami žalovaného, v podstatnej miere len zopakoval odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na toto odôvodnenie poukázal, pričom v časti preukázania odmeny za čiastkové úkony právnej služby dospel k opačnému záveru. Týmto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Nereflektovanie zásadných tvrdení žalovaného v odvolaní predstavuje vážne porušenie práva žalovaného na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

25. Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú

zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

26. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

27. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

28. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

29. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

30. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

31. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné a nepreskúmateľné, čím ako celok nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že tento konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenej odmene za právne služby. Odvolací súd zároveň zdôraznil, že v prípade ak bol žalovaný toho názoru, že vyhotovená právna analýza mala vady, resp. bola neúplná, tak mal postupovať v súlade so zmluvou a podľa § 564 a § 436 Obchodného zákonníka, čo sa však nestalo. Odvolací súd po prejednaní odvolania bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

32. Dovolací súd zo spisu zisťuje, že jednou z obrán žalovaného bola námietka rozporu dohodnutej odmeny s dobrými mravmi, resp. poctivým obchodným stykom. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Ako už uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 62/2004, za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v

spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto úkonom dotknutej), s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. Rovnako v tejto súvislosti možno súhlasiť s názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí uverejnenom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1997, že ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá vlastnú normotvornú platnosť, že upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy, a to na základe všeobecných pravidiel morálnych, elementárnej slušnosti a tolerancie a morálneho charakteru konajúcich.

33. Zároveň dovolací súd odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2017, sp. zn. 2Obo/17-18/2015, podľa ktorého posúdeniu či právny úkon je v súlade s dobrými mravmi, nebráni skutočnosť, že právny úkon bol výsledkom zmluvnej voľnosti obchodných strán v rámci ich profesionálneho podnikania, prípadne rizika spojeného s týmto podnikaním. Zmluvná voľnosť a s ňou spojená zmluvná vyváženosť nespochybniteľne podlieha posúdeniu podľa § 39 Občianskeho zákonníka s tým, že neplatnosť právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy a skúma sa prv ako § 265 Obchodného zákonníka. Dobré mravy totiž pôsobia ako korektív najmä v situáciách, v ktorých sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí k námietke žalovaného, že dohodnutá odmena bola nadhodnotená a dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi, resp. poctivým obchodným stykom uzavrel, že dohodnutá odmena nepredstavuje len samotné vypracovanie analýzy, ale aj ďalšie úkony právnej služby (účasť na rokovaníach, štúdium materiálov, konzultácie s odbornými radcami) a ostatné náklady. Preto sa v kontexte vykonaného dokazovania podľa súdu prvej inštancie odmena nejavila ako nadhodnotená a plne zodpovedala rozsahu vykonaných práv a dodaných služieb (hoci rozsah vykonaných prác nebol predmetom dokazovania). Z predmetného záveru súdu prvej inštancie, preto nie je zrejmé akým spôsobom vyhodnocoval námietku žalovaného v kontexte dobrých mravov, resp. poctivého obchodného styku. Odvolací súd sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (ako aj jeho procesným postupom v danom spore) stotožnil v plnom rozsahu, pričom žalovaného námietku dohodnutej odmeny v rozpore s dobrými mravmi, resp. poctivým obchodným stykom, v žiadnom smere neodôvodňoval, čím ostala táto časť procesnej obrany žalovaného bez relevantnej odpovede.

35. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“.

36. V danom prípade odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dáva podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom rozsudok EŠLP Sutyazhnik proti Rusku z 23. júla 2009. Takýto nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je potrebné považovať za podstatný a závažného významu.

37. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že pochybením odvolacieho súdu z dôvodu, že nedoplnil rozhodnutie súdu prvej inštancie, resp. neodôvodnil procesnú obranu žalovaného spočívajúcu

v jeho argumente, že dohodnutá odmena bola nadhodnotená a dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi, resp. poctivým obchodným stykom, došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. V dôsledku procesného postupu odvolacieho súdu tak došlo k porušeniu práv žalovaného na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Zistená procesná vada konania zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 C. s. p.).

39. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

40. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 C. s. p.).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.